

Samenes Venn

Organ for Norges Samemisjon nr. 8 - 2007 Årgang 82

Årsmøtehelg i Bergen krets

Helgatun leirsted ligger vakkert til i Myrkdalen, et par mil øst for Voss, og et par timers kjøretur fra Bergen. Helgen 18. – 20. mai var det der Bergen krets arrangerte sin årsmøtehelg. Om været var kjølig og vårregnet fant tiden inne til kontinuerlig vanning av nyutsprunget bjørk, var det varm velkomst og fine lokaliteter å samles i for de 43 påmeldte deltakerne. Det er en del år siden sist det har vært så mange samlet til årsmøtehelg i Bergen krets, og for noen var dette for første gang. Det er mye som skal skje i løpet av en årsmøtehelg der vekten ligger på åndelig føde, sosialt fellesskap og årsmøtesaker.

Talene denne helgen var Kjell Sønstabø, Ronny Heimli og generalsekretær Magne Gamlemshaug som hadde både bibeltime og festtale. Om vi ikke lyktes med å få eksterne sangkrefter denne helgen, gjorde det ikke så mye når vi likevel hadde med oss Sverre Vågen og Hans Mikalsen, som sammen med Eivind Rolfsnes deltok med sang og musikk på møtene og gudstjenesten søndag.

Etter de sedvanlige årsmøtesakene ble årsmøtet orientert om organisasjonsutvalgets forslag til omorganisering av Norges Samemisjon. På

tross av alvoret i den økonomiske situasjonen var det ikke misstemt som fikk råde, men et kall om bønn og fornyet iver for å arbeide for misjonen. Og som Sverre Vågen sa det: "Inntil videre går alt som før."

Noen av bygdens folk hadde funnet veien til lørdagen festmøte, der også Elisabeth Midtun ble takket for sine to år som kontormedarbeider. Og som vanlig ble festmøtet avsluttet med kaffe og mange gode kaker, og ikke minst trekning av kretsloppet hvor det i år kom inn ca. hundre tusen kroner.

Det ble en inspirerende helg for alle, og vi gleder oss over å få være med i misjonens tjeneste.

Kretsstyret og BUR for Bergen krets 2007 / 2008

Nytt styremedlem ble Aslaug Sivertsen, Bergen, mens nye varamedlemmer ble Alvild Emberland og Per

Kørner. De øvrige styremedlemmene er Kjell Sønstabø, som også ble ny formann, Bjørg Fjeldstad, nestformann, Ola Aarestad, Knut Erlend Rosvold, kretssekretær Ronny Heimli og formann i Barne- og ungdomsrådet.

Åshild Rene og Jostein Kringelbotn ble valgt som nye medlemmer i Barne- og ungdomsrådet, som fra før består av Jane Christine Helle, Jarle Audestad og Jan Tore Hesjedal.

Tekst og foto:
Ronny Heimli

Elisabeth Midtun får god hjelp av Sverre Vågen med opplesning av vinnerne av lotteriet. Elisabeth ble under årsmøtet takket av som kontorsekretær. Hun sluttet i løpet av sommeren.

Kjell Sønstabø overtok som formann i Bergen krets.

Det er lenge siden oppmøtet på kretsmøte i Bergen har vært så godt. Her er noen av dem.

På lederplass

Noen smakebiter fra INNHALDET

Bergen krets
hadde **årsmøte** i juni **2**

Torvik samemisjons-
forening har
spreke nettbrukere **6**

Familien
er en ressurs!
Kan også brukes til stevne! **7**

Vi deler noen
skjebner fra Kola
med dere **8**

Redaktør **Rigmor**
takker for seg **14**

FORSIDEBILDET er tatt av Bjørg Hernes.

Nyt synet, eller ta deg en tur
i skogen og opplev også
smaken.

Evangeliet må få lyse og skinne!

En sommer ligger bak oss, og en ny høst har kommet. I løpet av sommeren er det holdt flere sommerstevner i Finnmark, og det er også blitt avviklet noen stevner i kretsene. Vi vet at mange setter pris på disse stevnene, og er takknemlige for disse mulighetene til å samles om Guds ord og oppleve et kristent fellesskap i en tid da mye av det kristne arbeid har tatt ferie.

Nå er det høst, og høsten rommer nye utfordringer for det kristne arbeid. Utfordring nr. 1 for oss i Samemisjonen består i å bære evangeliet ut på våre arbeidsmarker i Norge og på Kola. Og det er viktig at vi bærer Ordet fram på en slik måte at det får skinne iblant oss og lede mennesker til frelse og nytt liv.

En prest sa det slik i en TV-preken for noen år siden: "Når Herren har gjeve oss ein gullhjelm, må vi ikkje tre ei ullhuve ned over den. Han må få skina bjart og reint."

Det var evangeliet presten tenkte på. I evangeliet har vi en blank og skinnende skatt, og vi må ikke stelle oss slik at skatten mister sin glans og kraft i møte med andre mennesker. Vi må løfte den fram på en slik måte at så mange som mulig får se den og blir kjent med den.

Noen ganger kan vi fristes til å stikke vårt lys under en stol i møte med mennesker som har helt andre trosoppfatninger enn vi selv. De oppleves som både sterke og frimodige, mens vi selv kjenner på egen svakhet.

Apostelen Paulus har imidlertid lært oss en viktig lekse i Rom. 1, 16-17: "For jeg skammer meg ikke over evangeliet. Det er en Guds kraft til frelse for alle som tror, jøde først og så greker. For i det åpenbares Guds rettferdighet, av tro til tro, slik det står skrevet: Den rettferdige skal leve ved tro."

Paulus sier flere steder at han skammet seg over ting han hadde gjort i

sitt liv. Han hadde bl.a. forfulgt Kristi menighet, og han bar på skrammer og arr i sitt indre som en følge av det.

Men evangeliet ville han ikke skamme seg over. For han hadde opplevd at evangeliet rommer en Guds kraft til frelse, først for jødene, Guds eiendomsfolk, og senere grekere og andre hedningefolk på jord. Og så hadde han fått se inn i den store troens hemmelighet som åpenbares i evangeliet: Guds rettferdighet. Den rettferdighet som Gud krever av oss mennesker, og som vi ikke kan prestere i egen kraft, selv om vi kjemper og strever hele vårt liv. Men samtidig: Den rettferdighet som Gud gir oss av bare nåde, fordi vi har tatt vår tilflukt til Herren Jesus i tillit og tro. Og som en følge av dette står det skrevet som med gullskrift i vår Bibel:

Den rettferdige skal leve ved tro.

Mange i vår tid ønsker å fordunkle evangeliet, og ta det bort fra folk, i skoler, barnehager og andre steder. Mange arbeider for å forfalske det, og legge det slik til rette at det passer bedre for det moderne menneske.

Men vi i Samemisjonen ønsker å holde det fram rent og uforfalsket, slik at det kan få lyse for alle mennesker vi møter på vår vei. For det er det gamle evangelium, Ordet om Jesus og alt det han har gjort for oss, som kan gi frelse og fred, framtid og håp også i dag. Og det er bare dette evangelium som kan gi mennesker et helt nytt liv, og berge oss fra den evige fortapelse.

Evangeliet lyser og skinner iblant oss også i dag. La oss be om frimodighet og kraft, slik at vi kan være gode ambasadører for evangeliet i vår generasjon!

Magne Gamlemshaug
Gen.sekr.

Rohkos

Sarepta lihti I. Gon.17, 8-16

De dáhpáhuvai Hearrá sátni Eliasii ná: Čuožžel, mana Sareptai, mii gullá Sidonii, ja oro doppe! Geahča, mun lean doppe gohččon muhtin leaska du ealihit. Ja Elias čuožželi ja manai Sareptai. Go son bođii gávpotportii, geahča, de das lei muhtin leaska, guhte lei muoraid čoaggime. Elias čuorvvui sutnje ja celkkii: Viečča munnje unnánaš čázi lihtiin vai mun oaččun juhkat. Ja leaska manai čázi viežžat; de čuorvvui Elias ja celkkii: Buvtte munnje datte láibebihtá. Son vástidii: Nuvt duohta go Hearrá du Ipmilat eallá: Ii mus leat oktage gáhkku, muhto dušše čorpmadieva jáfut lihtis ja unnánaš olju lihtis. Mun lean dál čoaggime muorrabihtáid ja manan sisa ja ráhkadan dan alccesan ja bárdnásan. Moai áigo borrat dan ja dasto jápmi. Muhto Elias celkkii sutnje: Ale bala! Mana sisa ja ráhkat borrat nu movt don leat dadjan! Ráhkat duššefal munnje das vuos ovtta unna gáhkkoža ja buvtte dan olggos munnje! Dasto oaččut don ráhkadit alccesat ja bárdnásat. Dasgo nuvt cealká Hearrá, Israel Ipmil: Jáfolihti ii galgga guorranit ja oljolihtis ii galgga váilut olju gitta dan beaivái go Hearrá addá arvvi eatnama badjelii. Ja son manai ja dagai Eliasa sáni mielde, ja sii borre, son ja nisson ja su viessu, guhkes áiggi. Jáfolihti ii guorranan, ja oljolihtis ii váilon olju, Hearrá sáni mielde, man son lei sárdnon Eliasa bokte.

”Sareptas krukke” lea šaddan dábálaš dadjanvuohkin dárogielas. Olu dajaldagat mat adnojit leat Biibbalis váldon. Son gean mañemus gullen dán dajaldaga dadjame, lei min suohkana sátnejodiiheadji. “Mis ii leat Sarepta lihti mas goaivut”, dajai son. Son oaivvildii suohkana ruhtadili. Ja dajaldaga oaivil ipmirduvvo ge aiddo nu, ja adnojuvvo nu. Dat lea dakkár lihti mii ii guorran goassege. Muhto dáidá dajaldat eambo muitalit midjiide. Čohk-

kan ja smiehta maid lihti muitala midjiide.

Lihti muitala Ipmila gii máhtá olu áššiid

Aiddo Elias čohkkái jogaš gáttis. Son lei Ipmila fuolahusa hálddus. Dalle bukte gáranasat sutnje biepmu. Dál fas lea lihti mii ii goassege guorran. Elias oahppá ahte Ipmila ovddasmoraš lea mánggalágan. Ipmila govahallan lea stuoris.

Lihti muitala Ipmila birra guhte ii vealat olbmuid

Mun láven gullat olbmuid dadjame ahte Ipmil sihkarit guldala mu eambo og ”dábálaš” risttalaččaid. Dan dadjet og mun lean sárdnideaddji/báhppa ja nu galgá leat erenoamáš buorre oktavuolta Ipmiliin. Dat leat dušši sáгат, dieđusge. Mis ii leat dakkár Ipmil gii dainna lágiin vealaha olbmuid. Stuora profehitta Elias ja leaska oaččuiga aiddo dan seamma, lihti biepmat goappašagaidd.

Lihti muitala Ipmila birra gii didii mii dárbbasuvvui

Borramuš lea dárbbalaš eallimii. Lihti ja oljolihti attiiga biepmu bearrašii várra olles sin eallima. Dat sáhtá leat, ja soaitá berret leat dábálaš atnit borakeahttaivuođa. Olmmoš sáhtá olu muosáhit ja vásihit dainna. Muhto dábálaš lea borrat ja juhkat juohke beaivvi eallimii. Dan dihte lea Jesus oahpahan min rohkadallat: ”Atte midjiide odne min beaivválaš láibámet”. Min borramuš boahatá rievtti mielde sus.

Lihti muitala Ipmila birra geas ii váillo mihkkege

Ipmila biebmovuorkkás

Teaksta:
Oddbjørn Stjern
Ill.: Frode Kalleland
Sámás:
Rávdná Turi Henriksen

ii váillo goasse mihkkege. Dan dihte son sáhtá boahatit veahkkin sidjiige geat dárbbasit su, dainna masa guhtege dárbbasa veahki. Og mii beassat jorgalit Ipmila guvlui buot áššiiguin, de dat lea árbmu. Ja beassat vuoinjadit das go sus lea buot mii dárbbasuvvo.

Lihti muitala Ipmila birra gii atná mis fuola juohke beaivvi

Lihti ii guorranan goassege. Ii oljolihti ge guorranan. Ipmil ii leat Ipmil mas leat oanehis áigái veahkkedoaimmat. Son lea min mielde, olles eallima. Juohke beaivi su hástalusaiquin ja Ipmilis lea ráđđi. Son addá maid mii dárbbasit.

*

De vástida son rievttis áigái, dainna vástádusain man son ieš addá. Muhtomin son sáddii gáranasaid, nuppes lei lihti, goalmádassii..., na, maid don leat vásihan Hearrá árpmolaš veahkis du eallimis? Mis dáidet leat iešguđetlágan vásáhusat. Muhto Hearrá lea dat seamma, dál ja dalle Sareptas.

Andakt

Sareptas krukke 1. Kong. 17, 8-16

Tekst: Oddbjørn Stjern
Ill.: Frode Kalleland

8 Da kom Herrens ord til Elia, og det lød så: 9 «Dra av sted til Sarepta, som hører til Sidon, og gi deg til der! Jeg har sagt fra til en enke som bor der, at hun skal sørge for mat til deg.»

10 Elia drog av sted til Sarepta. Da han kom til byporten, fikk han se en enke som gikk og sanket ved. Han ropte til henne og sa: «Hent litt vann til meg i en skål, så jeg får drikke!» 11 Da hun gikk for å hente vann, ropte han etter henne: «Ta også med et stykke brød til meg!» 12 Hun svarte: «Så sant Herren din Gud lever: Jeg eier ikke en brødbit; jeg har bare en neve mel i krukken og litt olje i kruset. Nå går jeg her og sanker noen vedpinner og vil gå hjem og lage mat til meg og sønnen min. Så kan vi spise og legge oss til å dø.»

13 Elia sa til henne: «Vær ikke redd!

Gå hjem og gjør som du
harsagt! Men
b a k

først et lite brød av melet, og kom ut til meg med det! Siden kan du lage til noe for deg og sønnen din. 14 For så sier Herren, Israels Gud: Melkrukken skal ikke bli tom, og det skal ikke mangle olje i kruset til den dagen kommer da Herren sender regn over jorden.» 15 Da gikk hun og gjorde som Elia hadde sagt, og siden hadde de mat i lang tid, både han og hun og folket i hennes hus. 16 Melkrukken ble ikke tom, og oljen i kruset tok ikke slutt. Det gikk som Herren hadde sagt gjennom Elia.

”Sareptas krukke” er blitt et kjent begrep. Det er et av de mange uttrykk vi bruker som har sin bakgrunn i Bibelen. Den siste jeg hørte benyttet det, var ordføreren i kommunen der jeg bor. ”Vi har ingen Sareptas krukke å øse av”, sa han. Han tenkte på kommuneøkonomien. Og slik blir det forstått og brukt. Det er en krukke som tilsynelatende aldri går tom. Men det kan hende den har mer å fortelle oss. La oss en liten stund sitte ned, forsøke å se for oss denne krukken og spørre hva den har å si oss.

Krukken forteller om en Gud som gjør ulike ting

Nylig satt Elia ved en bekk. Der var han også avhengig av at Gud sørget for ham. Da var det ravner som kom til ham med mat. Nå er det en krukke som aldri blir tom. Elia lærer at Gud kan sørge for ham på ulike måter. Guds fantasi er stor.

Krukken forteller om en Gud som ikke gjør forskjell på folk

Jeg får av og til høre at Gud sikkert hører mer på meg enn på ”vanlige” kristne. Dette fordi jeg er forkynner/prest og dermed skal ha en ekstra god kontakt med Gud. Det er jo bare tull, selvsagt. Vi har ikke en Gud som gjør

forskjell på den måten. Den ”store” profeten Elia og enken fikk det samme, krukken ga mat til begge.

Krukken forteller om en Gud som visste hva de trengte

Mat er grunnleggende for livet. Krukken og oljekruset sørget for maten i denne familien tilsynelatende så lenge de levde. Det kan være, og kanskje bør det også være vanlig å faste. En kan oppleve og erfare mye gjennom det. Men det normale er å leve med daglig tilskudd av mat og drikke. Derfor har også Jesus lært oss å be: ”Gi oss i dag vårt daglige brød”. Vår mat kommer dypest sett fra ham.

Krukken forteller om en Gud som aldri mangler noe

I Guds forråds-kammer er det aldri mangel på noe. Derfor kan han komme dem til hjelp som trenger ham, med det hver enkelt trenger. Det er en nåde å få lov å vende seg til Herren med alle ting, og så kvile i at han har det som trengs.

Krukken forteller om en Gud som sørger for oss hver dag

Denne krukken ble aldri tom. Det ble heller ikke oljekruset. Gud er ikke en Gud med kortsiktige hjelpetiltak. Han går ved vår side, livsdagen lang. Hver dag med sine utfordringer har han en løsning på. Han gir det vi trenger.

*

Så får han svare i rette tid, på den måten han vil. En gang ved hjelp av ravner, en annen gang ved hjelp av en krukke, en tredje gang ..., ja, hva har du opplevd av Herrens nådige hjelp i ditt liv? Vi har nok opplevd ulike ting. Men Herren er den samme, nå som den gang i Sarepta.

Spreke nettbrukere

Suppe til damene servert av Bjørn. F.v. Berit, Guri, Olaug og Annlaug.

I flere år på rad har Torvikbukta Samemisjonsforening på Nordmøre dratt til Vevang på sommeravslutning i juni. Bakgrunnen for det er at noen av medlemmene har flytta dit, men er med i foreningen fremdeles.

Til vanlig samles foreningen en kveld i måneden, der det er sju-åtte voksne som deler Guds Ord og bønn, oppdaterer seg på misjonsaktuelt og aktuelle tegn i tiden. God mat og drikke er også en del av fellesskapet.

Artig å treffes igjen! F.v. Håkon, Anastasia, Håvard, Åshild. Foran: Julianne og Karina.

På siste møtet før sommeren er det derimot de yngste som er i flertall, og da blir møtet lagt opp veldig barnevennlig. Da blir aktiviteten stor i "Nettet" – ei fiskenet som er hengt opp i trærne – der barna boltrer seg i lek og moro, mens vi voksne slår av en prat over kaffen. De langveisfarende (seks mil) får "Bjørns suppe" og "bakels" servert ute, og det hele avrunder vi med en andaktsstund og sang. Barna er flinke til å foreslå og synge sanger. Noen hadde lært "Hvi skulle jeg sørge" på skolen i første klasse – og det til og med alle versa! Loddsalg og trekning var også populært. Jeg hørte forresten at noen av barna hadde tømt sparebøssene sine hjemme en dag – og selv bestemt at pengene skulle gå til barn på sykehus på Kola. Det var flott!

*Hilsen fra oss i
Torvikbukta Samemisjonsforening
v/ utflytta medlem
Brit Marie F. Sandøy*

Store og små "på nett" for Samemisjonen.

Familien - en ressurs i Guds rike!

Tekst og foto:
Dagfinn Nese

Som i fjor sommer, til samme tid og sted, hadde familien Wenche og Odd Berg mobilisert familiens store og små. Det er duket for sommerstevne... Etter at Wenche overtok barndomshjemmet, fikk hun og mannen Odd ideen om å lage et sommerstevne på eiendommen. Den ligger idyllisk til, langs veien mellom Eyje og Vegusdal. I fjor sommer gikk det første stevnet av stabelen. Det gikk så bra at før stevnet var ferdig, var det bestemt at dette måtte gjentas. Og lørdag 9. juni i år skjedde det.

De rundt 50 fremmøtte kunne glede seg over nystekte vafler, lapper, kaker, pølser og hamburgere. Ikke nok med det. Det var også et lite loppe-marked med noe for enhver smak. I skyggen av et stort lønnetre satt forsamlingen og fulgte spent med på åretrekningene. Det var mye fint å vinne og en god sak å støtte, nemlig Samemisjonens radioarbeid. Over 10 000 kroner kom inn! De mange oppgavene som skulle gjøres, stod

søsken, barn og barnebarn for. Et flott lag! Dette er jammen en fin invitasjon til enhver familie om å stå sammen om et ansvarsområde eller en oppgave i Guds rike!

Skal tro hva Wenche og Odd følte over å se til og med små barnebarn løse viktige oppgaver under arrangementet? Dette hadde vært moro å vite, så jeg tar en telefon. Odd sier

med glad stemme: – *Det er gildt å se at både barn, barnebarn og svigerbarn er med.* Wenche legger til: – *De yngste barnebarna syntes det var veldig stas. De gleder seg allerede til neste år. Flere i familien har ikke så mye med misjon å gjøre, så vi har et håp om at det blir sådd noe.*

Møtedelen er en programpost Wenche og Odd ønsker skal ha stor prioritet. Hyrderøsten sang, Willy Nicolaisen sang, Sølvi Endresen talte og Sølvi Endresen malte misjonens rike oppgaver for oss. Det skulle ikke være grunn til tvil, verken om Jesus som eneste vei til frelse eller om misjonens nødvendighet!

Vi vil takke familien Berg for en flott innsats og en sterk understreking av familien som en ressurs i Guds rike!

Ta vare på helsen!

Samemisjonens humanitære prosjekt "Nabohjelp til Kola" består også av medisinsk hjelp til mennesker som trenger det. De fleste prosjektene er små, noen er store. Mottakerne bor i Lovozero region hvor det er 12100 innbyggere. 580 familier lever under fattigdomsgrensen som er beregnet til 5400 rubler i måneden for en person. Inntekten til slike familier er gjennomsnittlig på 2800 rubler månedlig. Deler du beløpet på fire, får du den norske kroneverdien.

Det er i denne regionen at flesteparten av urfolkene på Kola-halvøya bor, det er stor avstand mellom tettsteder og til større byer. Historisk sett har det utviklet seg et tradisjonelt levevis, mange av innbyggerne mangler reelle muligheter til å skaffe seg arbeid og til å bli registrert som arbeidssøker. Derfor er det i Lovozero region så mange utsatte innbyggere, arbeidsledigheten er 2,1 gang høyere enn ellers i fylket. For eksempel, for ikke lenge siden ble det oppdaget familier med en gjennomsnittlig inntekt på 26 rubler pr. person i måneden. Folk i de små og fjerntliggende tettstedene er helst opptatt med å fiske, plukke bær, sanke sopp og med reindrift.

Når folk har så lite å leve av, blir det ekstra krise når sykdom oppstår. Vi gjengir her to eksempler. Jekaterina skriver i sin søknad:

"Vi henvender oss til Dere med bønn om hjelp til å anskaffe inhalator til vår yngste sønn Eduard, han er 10 måneder. I april 2007 var vi til konsultasjon hos en allergolog på Murmansk diagnosesenter. Der fikk

Eduard diagnosen: bronkittastma, atopisk, i tidlig alder. Nå må vi skaffe et inhalatorapparat til ham, det koster 3500 rubler (ca 875 kr). Vi har fire barn, bare mannen jobber og det er vanskelig å få hans lønn til å strekke til mat. Jeg jobber ikke, jeg er ufør, men min uførepensjon går til medisiner, for også jeg lider av bronkittastma. Jeg må hver dag gå med den yngste sønnen til barneavdelingen på sykehuset slik at han får pustet i inhalator. Vi takker på forhånd."

Familiens inntekt er mannens lønn som elektriker på militæravdelingen på 8000 rubler, Jekaterinas uføretrygd på 3400 rubler, bostøtte på 420 rubler og barnetrygd på 520 rubler.

Vi ser ikke bort fra at forurensningen på Kola har ført til at mange har luftveisproblemer. Tatjana er i alle fall i samme situasjon:

"Jeg ber om å få materiell hjelp til å kjøpe en inhalator som koster 3500 rubler (ca 875 kr). Jeg er ufør av tredje gruppe fordi jeg har astma. På grunn av helsen kan jeg ikke jobbe. Jeg står registrert som arbeidssøker, og der får jeg en liten pensjon. Tidligere jobbet jeg som garderobevakt på sykehuset, men i den jobben ble jeg utsatt for alle slags lukter som forskjellige parfymen og medisinske oppløsninger og jeg fikk vanskelig for å puste. Mannen jobber på storkollektivet Tundra, lønna der utbetales

bare delvis og med stor forsinkelse. Vi har to barn. Den eldste sønnen går på stedets yrkesskole, den yngste går i sjuende klasse. Familiens månedlige inntekt er 9027 rubler. For én person er det 2256 rubler, og det er langt under eksistensminimum som er beregnet til 5400 rubler. Vi får ca 1000 rubler i bostøtte fordi vi er en fattig familie. Det går direkte til å betale for leiligheten. Resten av det som er igjen av våre midler, blir brukt på matvarer, klær og medisiner som jeg ikke kan klare meg uten. Vi har ikke mulighet til å spare til å kjøpe inhalator. Jeg ber dere inderlig om å hjelpe meg. Jeg håper at noen reagerer på min bønn."

Du kan melde deg som helsefadder. Din støtte vil også bidra til at flere får medisinsk hjelp. Her er noen eksempler:

Mottaker	Inntekt pr person	Mottatt rubler	Hjelpen er brukt til
Familie med barn, 15 år	100 rubler	400	Medisin for psoriasis
Familie med to barn, 2 og 11 år	2200 rubler	500	Medisiner til funksjonshemmet barn
Kvinne 77 år	2300 rubler	7000	Operasjon
Kvinne 43 år med to barn, 15 og 18 år	1900 rubler	500	Mat og medisiner
Mann 39 år	1820 rubler	7650	Øreoperasjon

For en norsk krone får man ca 4 rubler.

Etter at ni måneder er gått, vil du få et lite brev fra Samemisjonen. Da bestemmer du om du vil fortsette å gi til dette prosjektet. Tusen takk for din gave.

Når nøden er størst

Det er nesten umulig å forstå hvilke prøvelser mange av våre russiske naboer har levd og lever under. Det gjelder ikke bare helsen, men rett og slett maten og tak over hodet. De neste eksemplene har fått sine faddere, men vi tar dem med for å vise behovene. Flere er i samme situasjon.

Galina forteller: ”Jeg ble født i 1936 i Donetsk fylke i landsbyen Petrovka. Min far var gruvearbeider, mor var arbeider. Vi var fem barn i familien. I 1941 ble far sendt til fronten, og i 1944 fikk vi melding om hans død. Mamma oppfostret oss alene, men min bror og søster døde i 1944. Senere, i 1947, døde også de to andre søsknene. Så var det bare jeg igjen hos mamma. Vi to flyttet til hennes fødested i Kirovograd fylke. Der fullførte jeg skolen og begynte på institutt.

Hele livet har jeg jobbet som lærer. Jeg ble gift og vi fikk tre barn. Min mann omkom i 1976 i en bilulykke. Mamma døde også, det var i 1978. Jeg ble alene med barna. Min eldste datter har fullført teknikum. Hun jobber og bor i Kirovograd i Ukraina. Den mellomste datteren fullførte universitetet i Minsk. Hun var slik en flink jente, men Gud gav henne et kort liv. Det er vanskelig å skrive om det.

For min sønn har livet utviklet seg dårlig. Han bodde med sin familie,

men det gikk ikke. Nå verken jobber han eller gir oss penger. I fire år har hans barn, mine barnebarn, vært under min forsørgelse. Barnas mor kastet dem fra seg og har aldri husket på dem. Det er andre året for meg uten jobb, vi lever av min pensjon. Etter at leilighet (lys og telefon) er betalt, har vi bare tusen rubler igjen å leve for. Jeg takker gode mennesker i Norge for deres omsorg og hjelp.”

Olga er en ung mor, og hun og hennes datter ser vi ofte på møte i Revda.

Olga forteller: ”Jeg ble født i Revda. I 1996 var jeg ferdig med ellefte klasse på skolen her. Så begynte jeg på yrkeskolen og fikk yrket

butikkseiger. Fram til 2002 sto jeg registrert som arbeidssøker mens jeg lette etter jobb. I mars 2002 fikk jeg jobb som renholder og hjelpearbeider på barnas sportsskole, der jobber jeg også nå. Jeg er ikke gift. Jeg har ei datter som ble født i 2004. Far til barnet hjalp oss ikke fordi han var i fengsel. Da han ble løslatt, fikk han ikke jobb. Da han kom ut av fengslet, var han svært syk, og i 2005 døde han. Jeg får ikke etterlattepensjon fordi vi var samboere.

Nå bor jeg alene med min datter. Den materielle situasjonen er vanskelig. Min lønn er lavere enn eksistensminimum for en person, og vi er to personer som skal leve av dette. Gjelda vokser på leiligheten og gass. Jeg kan ikke fylle ut dokumenter for å søke om barnetrygd og bostøtte. Siden jeg har gjeld på leiligheten, får jeg ikke familieattest, og uten den attesten kan jeg ikke søke om barnetrygd eller annen slags hjelp. Derfor blir livet enda vanskeligere. Vi takker dere inderlig for hjelpen. Det er ikke første gang vi får hjelp fra dere. Må Herren velsigne dere og hele det norske folk.”

Det hjelper ikke at butikkhyllene er fulle av mat når man ikke har noe å kjøpe for.

Heldigvis går det an å få et måltid mat på suppekjøkkenet når det ikke fins annen råd.

Det kan være vanskelig å øyne håp når sorger og vanskeligheter står i kø. Da er det godt om noen kan spe på inntektene. Jekaterina forteller:

”Jeg ble født i 1988 i en samisk familie i Lovozero. Vi var fem personer i familien: pappa, mamma, bestemor, bror og jeg. Vi levde vennlig sammen. Vår bestemor er svært god og omsorgsfull. Hun er nå 76 år. Pappa jobbet på brannvakta, mamma var maler og murpusser på boligkontoret. Pappa var ofte ute og fisket.

En gang i 1991 kom han ikke tilbake. Under hittil ukjente omstendigheter omkom han tragisk. Den tragedien overlevde vi.

Da min bror var blitt 18 år, ble han innkalt i det militære og gitt tjeneste i Den tsjetsjenske republikk. På den tiden var det krig der. Vi ventet utålmodig på meldinger fra Leni, men brevene kom svært sjeldent og de var alle korte. Han likte ikke å fortelle om de militære vanskelighetene, for han ville ikke uroe mamma og bestemor.

Etter at tjeneste-tiden var over, kom han hjem. Den første tiden misbrukte han mye alkohol. Tjenesten i Tsjetsjenia hadde satt uutslettelige

Alkoholen ødelegger mange liv og hjem.

spor i hans minne. Han ble psykisk ute av likevekt og svært oppfarende, og i februar 2006 var ikke Leni mer, han

hadde selv avsluttet sitt liv. Igjen ble familien nødt til å leve i sorg. Spesielt bestemor, hun elsket sitt barnebarn så høyt.

Men livet måtte gå videre. På boligkontoret ble mamma rammet av likviditetsproblemer som fulgte etter konkurs, hun mistet jobben. Mamma ble nødt til å registrere seg som arbeidssøker, der fikk hun utbetalt trygd på 2000 rubler (ca 500 kr) i måneden, men etter seks måneders utbetaling følger seks måneder uten utbetaling. Det finnes nesten ikke sjanse til å finne jobb i Lovozero i hennes yrke. Noen ganger hjelper mamma folk i Lovozero med oppussing. Det hender at hun faller på grunn av alkohol.

Jeg får etterlattepensjon på 800 rubler (ca 200 kr). Bestemors pensjon hjelper oss. Da jeg var ferdig med niende klasse, begynte jeg på stedets yrkesskole på avdeling for husstell. Her lærte jeg kokekunst. Det er nyttig videre i livet. I skoleårene drømte jeg om å bli frisør. Så etter yrkesskolen begynte jeg på Murmansk gymnas på frisøravdelingen. Jeg tror at mitt framtidige yrke er viktig, det hjelper med å sette folk i godt humør, det gjør folk vakre. Jeg liker å gå på

ski, lytte til musikk og gå på kino. For å studere er det nødvendig med penger, men å håpe bare på familien holder ikke. Derfor henvender jeg meg til dere for å be om hjelp. Familien min er fattig. Hjelp, vær så snill, dersom det finnes mulighet til det. Jeg ønsker Dere alt godt.”

Takk for deres hjelp til Nikolaj og familien: ”Det er kona, Natalia, som har skrevet biografien, for Nikolaj er en mann av få ord. Jeg ble født i Lovozero. Fram til 1980 vokste jeg opp på tundraen hos bestemor. Hun ble født i 1917 i landsbyen Semios-trove som ligger ved siden av Krasnosjelie. Tidligere var det en samisk bosetting der.

Så ble hun gift med en reingjeter. Sammen oppfostret de slekten Zakharov. De fikk sju barn - fem sønner og to døtre. Ei datter døde da hun var ett år, den andre dattera, Taisia, er min mor og eneste datter til bestemor. Vi var tre barn: min bror Andrej, min søster Svetlana og jeg som var minst. Verken min bror eller søster lever, så jeg og mamma ble alene.

Mamma reiste med pappa til tundraen, jeg vokste opp på internatet i Lovozero. Pappa døde før jeg ble sju år. Da jeg var ferdig med internat-skolen, begynte jeg å jobbe. Jeg traff min første kjærlighet, og da jeg var 18 år, fikk jeg dattera Aljona. Barnets far vedkjente seg ikke farskapet, så jeg ble registrert som alenemor, og da Aljona var fire måneder, flyttet jeg til landsbyen Krasnosjelie. Dette var i 1991.

Her traff jeg min mann, far til Maria og Ivan. Vi var gift i 10 år. Han var reingjeter, jeg jobbet som nattevakt på skolen. Han var avhengig av alkohol, og av den grunn ble jeg skilt fra ham.

Jeg ville tro at i mitt familieliv skulle alt bli bra, og så traff jeg Nikolaj, og vi ble gift. Jeg var heldig. Mannen min drikker ikke, han elsker barna høyt, så hva mer trengs i livet? På grunn av barna ble vi nødt til å flytte til Revda, for den eldste dattera går i niende klasse og i Krasnosjelie har de ikke nok lærere til de største elevene, og hun hadde ikke lærer i matematikk. Så derfor stod vi overfor spørsmålet om å flytte.

I ni måneder har vi bodd i Revda. Vi kjøpte en toroms leilighet, til den tok vi opp lån i banken. Selv om leiligheter i Revda ikke er dyre (29000 rubler, dvs ca 7250 kr), er dette en stor sum for oss. Verken jeg eller

Hvorfra skal pengene til husleie komme?

mannen jobber, vi står registrert som arbeidssøkere. Vi leter også selv etter jobber. Men selv om mannen ikke drikker, er han svært beskjeden, så det er vanskelig for han å få arbeid, og når han spør, får han nei.

Noen ganger kan jeg få et midlertidig arbeid. Om sommeren jobbet jeg som renholder, nå går jeg på et kurs i sekretærarbeid gjennom arbeidskontoret. I Revda er det vanskelig både materielt og moralsk. I Krasnosjelic fikk vi hjelp gjennom kjøkkenhagen: egne poteter, drivhus med agurker og dill, løk og gulrot. Selv strikker og syr jeg, tok imot arbeid hjemme, også det gav noen kopek. I Krasnosjelic er det ikke frisør, jeg både klipper og farger bra, og folk henvendte seg til meg, også det gav litt lønn. Mannen jaktet og fisket og det var også til stor hjelp.

Her kjenner vi ingen, ingen kjenner oss og derfor er det vanskelig å innrette seg. Den eldste dattera, Aljona, klarer ikke å bli venner med de jevnaldrende på den nye skolen. Vi ble nødt til å skrive henne inn på internatskolen i Lovozero, for det er ingen annen skole i Revda. Hun er svært nærtagende. Jeg synes så synd på henne, jeg vet ikke hvordan det skal gå. De to andre barna, Maria og Ivan, bor hos oss og går på skolen.

Jeg ber om hjelp for jeg vil så gjerne håpe at alt skal gå bra, men det er vanskelig for meg å oppdra dem i denne perioden. Men jeg tror at det etter en mørk periode alltid vil komme en lysere, og at alt skal bli

bra hos oss. Takk på forhånd. Ærbødigst hilsen meg og min familie.”

Takk for deres hjelp til Valentina og barnebarna: ”Jeg ble født i 1950 i landsbyen Zjari i Vladimir fylke. Etter skolen gikk jeg på yrkesskole i byggfag og ble murpusser og maler. Så ble jeg gift, og vi fikk tre barn: to sønner og ei datter. Nå jobber den eldste sønnen i politiet i Moskva. Dattera er hjemmeværende husmor, gift og har to døtre.

Min yngste sønn var gift inntil han kom i det militære. I 1994 fikk han tvillinger, Andrej og Sergej. Da guttene var åtte måneder, ble deres far (min sønn) satt i fengsel og deres mor førte i fire år et umoralsk liv. I 1998 døde hun som følge av en påkjørsel.

Da mine barnebarn var to år, ble jeg verge for dem. På den tiden bodde vi i byen Pokrov. Barnebarna bodde hos meg og de gikk i barnehagen. I 1998 ble deres far, Andrej, sluppet fri fra fengsel.

Jeg gledet meg over at jeg igjen kunne jobbe i min kjære fabrikk, men det gikk ikke slik. Han fikk tilbake alle fullmakter, og han fikk barnas etterlattepensjon utbetalt. Men han hentet ikke barna, han spaserte rundt og var ikke hos barna på måneder, han hjalp meg ikke med penger. Jeg oppfostret barna alene, skrev dem inn på skolen. Vi levde svært fattig, jeg jobbet som renholder og hadde dobbel stilling. Før skolen begynte, ble barna observert av en nevrolog, for de hadde en forstyrret psyke, og jeg

syntes veldig synd på dem. Livet ble bare enda vanskeligere, jeg så aldri noe til etterlattepensjonen.

I 2002 (8. mars) tvang jeg meg til å gi barna tilbake til sin far, det fikk gå som det måtte gå, for det å leve uten midler var ikke til å holde ut. Jeg tok ferie og reiste på besøk til Revda, der hadde jeg aldri vært før. Jeg visste ikke hvor jeg skulle løpe for å komme ut av den bunnløse fortvilelsen. Jeg håpet å få en jobb med høyere lønn, og jeg ble i Revda, leide en leilighet og fikk jobb som renholder på sykehuset.

Men jeg kunne ikke finne ro, kunne ikke spise eller sove, jeg tenkte bare på guttene. Mens de bodde hos sin far i de halvannet årene, lærte de seg å streife omkring, de ble utmagret og havnet på psykiatrisk sykehus i seks måneder. Mens de lå der, så de ingenting til sin far og han fortalte ingen hvor han befant seg, pensjonen tok han selv.

Etterpå, da barna var skrevet ut, ringte han til meg på jobben og skrek: ”Lever dem tilbake hit, jeg har noe som vi skal gjøre sammen.” Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre, ingen leilighet, intet sted å bo.

Men så ringte min datter, hun visste også at tvillingene hadde vært på psykiatrisk sykehus og at de igjen streifet omkring. Hun fortalte at hun ville hjelpe meg med å få tak i en leilighet i Revda. Den 24. mars 2004 hentet jeg dem tilbake til meg i Revda. Deres far overleverte fødselsattest og attest til skolen og attest

Bekymringene stjeler både nattesøvn og livsmot.

fra sykehuset. Han fikk pensjonen for dem, men vi avtalte at pensjonen skulle overføres til meg. Jeg skrev barna inn på skolen, men i mars 2007 har barna allerede vært hos meg i tre år, men jeg har enda ikke fått penger for dem. Barna har vanskelig for å lære på skolen, det ble nødvendig å leie en privatlærer til dem, men jeg måtte jo også fø dem.

Så reiste jeg til Pokrov og fylte ut vergepapirer for dem. For det fikk jeg 1000 rubler for hver av dem og det ble bestemt at jeg skulle få etterlattepensjonen fra og med mars måned. Barnas far interesserer seg ikke, han kommer ikke og han hjelper verken materielt eller moralsk, men foreldretetten er fortsatt hans, han har ikke mistet den.

Barna har ganske store psykiske problemer, de trenger at man bruker tid sammen med dem, at man bestandig befinner seg ved deres side, men jeg jobber for å få råd til å gi dem mat. Noen ganger rømmer de hjemmefra, og jeg har lett etter dem opp til fire dager. På kommunen ble jeg nødt til å skrive under på en erklæring som sa at jeg som bestemor ikke klarer å ta meg av barna, at de streifer omkring.

Jeg forstår at hvis jeg skal makte med barna, må jeg ikke jobbe. Barna har avvik, men de er bra og gode, men de trenger stadig ettersyn. Min lønn er på 4000 rubler, og for slike penger er det ikke mulig å overleve. Jeg har blitt nødt til å pusse opp leiligheter for å kunne kjøpe yttertøy til vinteren, skoleklær og mat. I tre år har jeg klart å passe barna uten

hjelp fra deres far eller undervisningsavdelingen i kommunen. Jeg har leid ekstralærer i engelsk, jeg besøker dem på skolen og hjelper dem. De har nå vært til en undersøkelse på psykiatrisk sykehus, og det er blitt bestemt at de skal få hjemmeundervisning. Læreren skal da komme hjem til dem.

Jeg ber dere gi meg materiell hjelp, min inntekt er under fattigdomsgrensen. Jeg skal bli svært takknemlig.”

Noen har dratt nytte av våre hjelpesendinger. Her kommer et eksempel på nabohjelp der familien har fått utstyr fra hjelpesendinger.

Svetlana takker for hjelp: ”Jeg ble født i Sosnovka på kysten av Kvit-sjøen. Foruten meg var det to søstre og en bror. Min bror og søster bor ennå i Sosnovka, min yngste søster Katja døde av kreft da hun var 15 år. Mamma flyttet til Lovozero da pappa ble satt i fengsel. Etter det så vi ikke mer til ham. I Lovozero begynte mamma å misbruke alkohol, hun drikker ennå. Jeg fullførte niende klasse på internatskolen, etter det gikk jeg på kurs i hjelpepleie. Da jeg var ferdig med kurset, fikk jeg jobb som renholder på sykehuset.

I 1993 ble jeg gift. Mannen jobbet som transportarbeider på en butikk. Lønna var ikke stor. Vi fikk tre barn: to sønner og ei datter. Sønnen Kostja har medfødt cerebral parese. Han har vært igjennom en operasjon i Murmansk. Takket være den kan han bevege seg inne i leiligheten, men stort sett sitter han i rullestol.

I 2003 fikk mannen jobb som murer på et byggfirma i en liten by nær Murmansk. Vi måtte skaffe oss et nytt bosted, for det fulgte ikke med jobben. Vi leide en leilighet som kostet 4000 rubler (ca 1000 kr). Mannens lønn var totalt på 5000 rubler (ca 1250 kr). De 1000 rublene som ble igjen av lønna, strakk ikke til noe. Sønnens uføretrygd kom oss til unnsetning. Jeg jobbet ikke.

Så fikk mannen en ”venn”, og han begynte å drikke og bruke narkotika sammen med ham. Livet vårt ble forvandlet fra vondt til verre, han begynte å lage skandaler uten grunn, ydmyket og slo meg. Den eldste søn-

nen forsøkte å forsvare meg, men så ble også han angrepet.

Jeg fikk så vondt av barna, så jeg bestemte meg for å reise fra mannen og ta barna med til Lovozero i håp om at mamma ville gi oss husly. Men jeg tok feil, mamma ville ikke slippe oss inn. Den første tiden bodde vi hos gode bekjente. Takk Gud for at administrasjonen i Lovozero kalte oss inn til et møte og besluttet å gi oss en toroms leilighet. Det var i et falleferdig hus, men det var varme og vann der. Vi ble svært glade for det. Takk til Norges Samemisjon for hjelpen i den første tiden. Vi fikk tepper, puter, sengeklær, håndklær og økonomisk hjelp. Sannelig, verden er ikke uten gode mennesker. Så fikk jeg jobb som kontrollør på Kulturhuset, så selv om lønna er minimal, er det bedre enn ingenting. I framtiden skal jeg lete etter en bedre betalt jobb.

Den eldste sønnen går i sjetten klasse på internatskolen, dattera sitter bare hjemme, for det er ingen som betaler for barnehagen. Den mellomste sønnen passer på henne hjemme. Livet ble gradvis bedre. For ikke lenge siden kom min mann, for han ville ha oss tilbake. Barna har tilgitt ham, men jeg ønsker ikke å risikere noe. Vi har ikke garanti for at det som skjedde der, ikke vil skje igjen. Jeg er redd for barna, og nå har vi jo vår egen leilighet. Vi henvender oss til dere for å be om hjelp. Vær så snill og hjelp oss.”

Vil du være med å gi håp i tilværelsen – en himmel over elendigheten?

Konstanse Skjærseth

til minne

Konstanse Skjærseth, Trondheim, la ned sin vandringsstav 21. august, og ble begravet fra Leksvik kirke 28. august.

Konstanse Skjærseth vokste opp i Leksvika på vestsida av Trondheimsfjorden, og i unge år var hun med i både den kristne ungdomsforeninga i bygda, avholdslaget og Unges misjonsforening.

I 1950 ble Konstanse gift med Bernt Skjærseth, og etter noen år i Leksvika flyttet de to til Trondheim. Konstanse gikk handelsskole midt på 1950-tallet, og deretter ble hun medarbeider i Gresvik Møbelforretning i Trondheim. Sitt lengste arbeidsforhold hadde hun imidlertid i Bondeheimen-Gildevangen, inntil hun i 1982 begynte som regnskapssekretær på Samemisjonens kassakontor på hovedkontoret i Trondheim. Der arbeidet hun med flid inntil hun gikk av med pensjon i april 1994. Og inntil fylte 70 år pakket hun Samenes Venn på frivillig basis med henblikk på utsendelse til abonnentene.

Konstanse Skjærseth ble enke i 1985, og de følgende 15 år var det en stor utfordring for henne å administrere den bygården hun og Bernt hadde kjøpt på 1960-tallet. Konstanse utførte imidlertid dette arbeid på en dyktig måte, inntil gården ble solgt i 2000.

Konstanse Skjærseth var beskjeden av natur, men samtidig spilte hun på mange strenger. Hun tok idrettsmerke til hun var nesten 60 år, og hun hadde sine regelmessige turer til Bassenget i Trondheim. Hun var glad i å ta turer til Leksvika, der hun kunne besøke hytta, slekt og venner.

Konstanse var glad i slekta si;

Søsken, tantebarn og deres barn. Hun hadde ingen barn selv, men tantebarna og deres barn ble husket med kort og rause gaver i forbindelse med fødselsdager, konfirmasjon og andre viktige merkedager.

Konstanse Skjærseth var interessert i flere kristne arbeidslag. Hun hadde kontakt med Frelsesarméen, og deltok på arrangement i Normisjons lokale i Trondheim. Men det var nok Samemisjonen som var hennes hjertebarn. Hun var med i foreninga Samebarnas venn i henimot 25 år, og hun var kasserer mesteparten av tiden. Og hun møtte trofast opp når Samemisjonen hadde sine fester, møter og messer i Trondheim.

Konstanse ble alvorlig syk i 2005. Etter sykdomsopphold og operasjon kom hun seg, og hun var rimelig frisk fram til i år. Hun døde nokså plutselig, og den dagen hun døde hadde hun vært på et møte og utført andre oppdrag i Trondheim.

Begravelsen 28. august

Konstanse Skjærseth ble begravet fra Leksvik kirke 28. august. Magne Gamlemshaug forrettet ved bålet. Rigmor Hølmo var organist, og Ragnhild Remmen bidro med musikkinnslag på trombone Ragnhild Remmen er datter til et av tantebarna.

Etter minnetalen ble det brakt fram hilsener fra flere hold, og Gamlemshaug takket for det Konstanse hadde betydd for oss i Samemisjonen som medarbeider på hovedkontoret, kollega, medkristen og misjonsvenn.

Gamlemshaug holdt andakt med utgangspunkt i Salme 84,12. Der leser vi disse ord:

”Herren vår Gud er sol og skjold.
Herren gir nåde og ære.”

Konstanse sin reisedag var preget av både regn og sol. Da vi var samlet i kirka, var det sola som hadde overtaket. Det ble en påminnelse om det håp vi eier i troen på Jesus Kristus. Vi er gjenfødt til et levende håp i Jesu Kristi oppstandelse fra de døde (1. Peter 1,3). Vi er kalt til å leve i oppstandelsens tegn. Og den som tror på Jesus, skal en dag få dø i oppstandelsens lys.

Etter jordfestelsen var det minnesamvær på Leksvik fjordhotell.

Konstanse Skjærseth har gjort seg ferdig med sin reise her på jord. Vi lyser fred over hennes gode minne.

*For Norges Samemisjon
Magne Gamlemshaug
Gen.sekr.*

Takk for meg!

Slik så jeg ut for noen år siden – antakelig før jeg begynte med Samenes Venn. Nå har jeg nye briller!

”Det er en tid for alt”, sier Forkynneren i Bibelen. Og han har nok rett. Det gjelder også redaktørjobber.

Det var i år 2000 at vi plutselig stod uten redaktør for Samenes Venn. Jeg hadde tidligere vært korrekturleser for bladet, så jeg kjente jo litt til arbeidet. Det ble derfor til at jeg overtok redaktørjobben. Heldigvis var generalsekretær ”ansvarlig redaktør”. Selv kunne jeg skjule meg bak bare å være ”uansvarlig” redaktør.

De sju årene som redaktør har ikke bare vært gode. Det har vært et press å stadig forholde seg til fristene for levering av blad og samtidig kanskje ikke vite om jeg hadde noe å fylle bladet med. Dette har heldigvis bedret seg med årene. Kretsene og enkeltpersoner har vært flinke til å komme

med stoff. God hjelp med settingen av bladet har jeg fått fra trykkeriet. Herved rettes en **stor takk til deg, Lisbeth** på Wenbergers Trykkeri, som har hatt layout'en på de fleste blad og adlydet mitt minste vink!

Dere har sikkert gjenomskuet meg og skjønt at jeg er glad i å se på blomster og natur. Derfor har mange forsider hatt vakre motiv fra naturen. Jeg takker **Björg Hernes** for mange av disse bildene. Jeg håper at dere lesere også har hatt glede av disse forsidenene.

Dette er det siste nummeret av Samenes Venn som jeg har ansvaret for. Fra september går jeg over til å bli menighetssekretær for Strindheim menighet i Trondheim. Jeg forlater imidlertid ikke Samemisjonen helt. Foreløpig vil jeg beholde en 30 prosent stilling for å ta meg av noe regnskaps- og kretsarbeid. Så får vi se hvordan det blir å kombinere alt dette.

Takk til dere som abonnerer på Samenes Venn! En av bekymringene har jo vært at abonnementstallet stadig går nedover. Jeg håper det ikke skyldes redaktøren! Takk for positive tilbakemeldinger fra mange av dere! Slikt hjelper. Jeg ønsker både for organisasjonen og den nye

redaktøren at dere kan være behjelpelig med å skaffe nye abonnenter – og selvfølgelig at dere **fortsetter** å lese bladet.

Min etterfølger er ikke klar. Men jeg ønsker vedkommende **lykke til!**

*Hilsen den avtroppende redaktør
Rigmor Hølmo*

SAMEMISJONENS
H Ø S T B A S A R

LØRDAG 22. SEPT. 2007
Misjonssalene, Sommerveiten
Trondheim

P R O G R A M

Kl.11.00: Dørene åpnes. Salget starter.

Kl.13.00: Tidl. redaktør for Radio DSF, Jan Ove Krutvik, gir oss **glimt** fra Finnmark og holder **andakt**. Sangkrefter deltar.

Kl.16.00: **Møte**. Andakt v/Petter E. Skansen. Sang v/Stod familiemusikk. Trekning av dagens lotterier.

HELE DAGEN: Salg av håndarbeider, syltetøy, lodd og årer. Kake-tombola. Kafeteria med bakst, finnbiff og dessert.

TA DEG EN TUR!

Vil du ha en bank som kjenner deg?

Bente Sørensen
kunderådgiver
Tlf. 38 17 37 77

Mange kjenner oss som banken for kristne organisasjoner i Norge. Det du kanskje ikke vet, er at vi også kan være din bank. Vi har lang erfaring med oppfølging av personkunder over hele landet.

Ta kontakt på telefon 38 17 35 00 eller www.sparebankenpluss.no for mer informasjon. Det er alltid hyggelig å prate med kjentfolk.

 BANK
- vi vil mer

Mitt bøttesvar

Av kretssekretær
Dagfinn Nese

Det er stort å tenke på at vi har en oppstanden levende frelser. Han er en som ser sine og kalles for den gode hyrde, med alt godt som ligger i det bildet. Slik som Han hadde sine disipler i sin "skole", har han også hver den som tror på Ham, i samme skole. Det var en erfaring fra denne skole jeg ville vitne om.

For et par år siden hadde jeg en periode da jeg uten å være skikkelig klar over det, gled inn i en åndelig "selvopptatthet". Oppmerksomheten rettet seg mer og mer mot følelser og ytre kjennetegn på at jeg trodde på Jesus. Nød for de ufrelste, varme og kjærlighet overfor mennesker osv. Ja, det vi kaller for frukt. Jo sterkere oppmerksomheten rettet seg mot dette, jo mer åndelig død, lunken og likegyldig følte jeg meg. Selv om jeg ba om å være en våken, brennende kristen og om å se frelsen klart, merket jeg ikke noe som kunne ligne et bøttesvar på det. Det følte som jeg var så langt borte fra Jesus.

Så en kveld jeg var ute og kjørte, kom et underlig bøttesvar. Han som har sine kjære i sin skole, ville nok at jeg skulle lære en bestemt lekse. Nemlig den rette regnekunst i livet med Jesus. Jeg hadde ved min åndelige selvopptatthet, mitt gale fokus, sett og leitet i meg selv etter noe som ikke finnes der inne. Noe vi ikke har i oss selv. Noe som bare finnes hos Jesus. Det ofte brukte uttrykket "i Kristus" kom til meg der jeg satt. Det fortalte meg at det ikke lot seg gjøre å komme nærmere Han enn jeg var! Jeg var *i* Kristus. Podet inn i Han.

Da ble det klart og nytt for meg igjen, at det er Jesus jeg skal være opptatt med og ha min oppmerksomhet rettet mot. Det er Han jeg skal regne med. Ja, slik det står i en sang:

I Kristus

*Regn med din frelser, så regner du rett,
gi ham din byrde, så vandrer du lett!*

*Regn med deg selv, og du kommer i fall,
regn med din Frelser, og seire du skal!*

*Regn med din Frelser i medgangen blid,
Regn med din Frelser i motgangens tid!
Husk, når du fristes i prøvelsens natt:
Han er din hjelper, som aldri blir matt!*

*Regn med din Frelser når synden gjør ve,
Husk at hans blod gjør deg hvit're enn sne!
Nåden er større enn synden er stor.
Regn med din Frelser, han gav deg sitt ord!*

*Regn med din Gud når til arbeid du går,
ellers du intet i garnene får!
Selv vil han bruke din hånd og din munn,
regn da med Jesus hver eneste stund!*

I Han har Gud gitt meg alt jeg behøver for tid og evighet. Og kun ved å ha dette fokus på Han, får Han leve sitt liv og bære sin frukt gjennom oss. Jesus var altså ikke fjern, men feilen var at jeg ikke så i Ordet, men i meg selv. Jeg regnet feil. Jeg regnet med meg og mitt. Ikke det Gud har gitt i sin Sønn. Den sanne tro skapes jo ikke ved å se inn i seg selv, men som det står i Rom 10:17: Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord.

Bøttesvaret uteble til jeg hadde innsett noe viktig. Noe jeg ikke hadde innsett om bøttesvaret kom med en gang. Jeg så at i meg og mitt fantes ikke det jeg lette etter. Heller ikke kraft til å leve ut et velbehagelig liv for Gud. Men i Jesus var det alt sammen. Jeg kunne bare takke!

Også bøttesvarene er en del av Mesterens skole. Han former sine barn, slik leiremesteren dreier sine kunstferdige potter.

Samenes Venn

Ansvarlig redaktør:
Generalsekretær
Magne Gamlemshaug
Redaktør: Rigmor Hølmo

ADRESSE:
Samenes Venn
Norges Samemisjon
Kongens gt. 14 B
7011 Trondheim
Tlf. 73 87 62 50
Fax: 73 87 62 60

e-post:
hovedkontoret@samemisjonen.no
Web:
http://www.samemisjonen.no

ABONNEMENT:
11 nr. pr. år
Ordinær årspris: kr. 260,-
Til utlandet: kr. 350,-
For kontingent:
Konto nr.: 3000.15.18565
For offer og gaver til
misjonsarbeidet (også skattefrie):
Konto nr.: 3000.15.18530

Norges Samemisjon

er en uavhengig organisasjon med samme bekjennelsesgrunn som Den norske kirke. Samemisjonens mål er: På bibelsk og evangelisk-luthersk grunn å utføre indremisjonsarbeid blant den samiske befolkning. Siden 1993 har Samemisjonen også startet opp arbeid blant samer på Kola-halvøya. Samemisjonen ser det som en oppgave å støtte samisk språk og kulturarv. Støttevirksomheten omfatter 7 kretser.

Landsstyrets formann:
Arvid Nilssen
Hillerevnv. 60
5174 Mathopen
Tlf. 95 77 37 75

Trykk: Wennbergs Trykkeri AS

Songen min:

Ja, engang mine øyne skal se Kongen i hans prakt

Av Brit Kari Urdal

Kvar gong eg syng denne songen, kjenner eg klumpen i halsen. Det er ei så mektig skildring av det levande håpet som ventar alle som trur på Jesus.

Songen startar med eit utrop på same måten som fedrelandssongen vår, "Ja, vi elsker dette landet." Og på mange måtar er det ein parallell nettopp til fedrelandssongen vår. For på same måten som me har eit fedreland her på jorda, har me også eit fedreland i himmelen. "For vi har vårt heimland i himmelen" (Fil. 3,20). Derfor har eg lyst til å kalla denne songen for vår himmelske fedrelandssong.

Det er som om forfattar Karl Marthinussen jublar ut at JA, me har eit fedreland som er evig og som ikkje skifter slik land og rike gjer her på jorda. Det er ikkje like lett å skildra dette landet med ord, for det er eit rike ingen av oss har sett. Det nærmaste me kjem, er dei syna Johannes fekk på Patmos. Det er kanskje lettast å skildra kva som IKKJE finst i dette fedrelandet: "Og døden skal ikkje vera meir, og ikkje sorg, og ikkje skrik, og ikkje pinsle skal vera meir" (Joh op 21, 4).

Når me har vore borte frå landet vårt ei stund, er det vanlegvis stas

å komma heim igjen, og ser me eit norsk flagg i utlandet, får det hjarta til å banka ekstra fort. Når flagget vårt er trykt på drakta til ein idrettsutøvar, eller når me ser det heist på idrettsarenaen, kjenner me at me er stolte av å vera nordmenn. Slik kan me også kjenna det når me treffer andre himmelborgarar. Då kjenner me at me har noko felles, noko som samlar oss sjølv om mange ting elles er ulike. Det er godt å merka fellesskapet med dei andre himmelborgarane sjølv om me ikkje snakkar samme språk. Det fekk eg oppleve i Kina ein gong eg fekk besøkja nokre av våre kristne søsken der. Me kunne ikkje forstå kvarandre, men det var ikkje vanskeleg å merka at me tilhørde det same fedrelandet og hadde den same kongen.

Det finst mange sterke historiar frå krigens dagar korleis fedrelandssongen og flagget var med å halda motet oppe då det røynte på som verst. Me treng også å ha vårt himmelske fedreland for auga i alt me opplever her nede. Me har eit evig rike i himmelen. Det er det som er det eigenlege målet for liva våre. Me må ikkje gløyma det. Det gjev oss mot til livet her nede.

Brit Kari Urdal er barnekonulent i Norea Mediemisjon

Ja, engang mine øyne skal se Kongen i hans prakt; få tilbe i hans tempelhall hans nåde og hans makt. I et krystallklart hav av lys forsvinner tidens natt og gys, forvandlet blir hver gåte her til lovsangsjubel der.

Og salighetens tonevell skal bruse som et hav, som sus av skog en sommerkveld når himlen er som rav. Og gjønfødt all naturen er, og ingen skygge faller mer. Og alt av skjønt mitt øye så, ny glans og glød vil få.

Men skjønnest er det dog å se Guds Lam så underbart, med merkene fra korsets tre av seirens glans forklart. Og dette lys er mer enn sol, det er Guds gylne nådestol, og støvets drakt som her meg bandt, blir klar som diamant.

Så er jeg frelst, så er jeg fri, så har jeg vunnet frem. Så er min strid med ett forbi, så er jeg i mitt hjem, det hjem min Frelser lovet har hver den som korset med ham bar, Guds paradys, vårt rette hjem, det ny Jerusalem.